

{jcomments on}Laicizarea societatii moderne a adus cu sine o intoleranta din ce in ce mai manifesta impotriva comunitatilor religioase. Cu toate acestea, pana si cei mai atei “iubitori ai libertatii” ar trebui sa le fie recunoscatori acestora, pentru ca, cel putin juridic, lupta cea mai apriga impotriva excesului de impozitare si reglementare al statului modern este purtata in prezent (in special in SUA, dar nu numai) de astfel de comunitati.

Amish-ii sunt cel mai bun exemplu. Conceptia lor despre stat este extrem de complicata si paradoxala pe alocuri (despre ea promit sa scriu in alta zi). Pentru a simplifica insa, atitudinea amish-ilor fata de stat poate fi rezumata drept un permanent conflict intre Regatele politice ale acestei lumi, bazate pe forta si coercitie, si Regatul spiritual al lui Dumnezeu, construit pe suferinta si iubire. Desi recunosc legitimitatea Regatelor lumesti (numai cea formala insa, nu si cea substantiala), amish-ii cred ca, in calitatea lor de cetateni ai Regatului spiritual, nu pot participa la actiunile coercitive in care se angajeaza guvernele.

Dar de ce ar trebui iubitorii libertatii, chiar si atei, sa le fie recunoscatori amish-ilor? Pentru ca, incepand de la standardele de calitate aplicate alimentelor sau obligativitatea educatiei publice pana la recrutare sau interdictia de a munci aplicata copiilor, aproape toate prevederile statului bunastarii modern au fost subiectul unui conflict (juridic) aprins intre stat si amish-i.

Dar cine sunt amish-ii? Acestia formeaza o societate inchisa extrem de pasnica (in anul 2000 numara aproximativ 200.000 de membri), lucreaza pamantul tot cu caii si plugul, si nu cu tractoare. Ei refuza sa foloseasca energia electrica si mare parte din tehnologia moderna. Tot ce produc, produc mai mult pentru autoconsum. Ei se aseamana in mare parte lui Moromete. Insa ca si Morometele nostru, nici ei nu scapa de Jupuitu, „agentul de urmarire cinstit, adica prost" al IRS.

In 1956, amish-ul Valentine Byler avea, potrivit IRS, restante la plata asigurarilor sociale pe ultimii patru ani. Un total de 308,9 dolari, cu tot cu penalitati. Intrebat care este motivul pentru

care nu a platit birurile, amish-ul le-a explicat agentilor IRS ca religia ii interzice, pentru ca membrii comunitatii sale se intrajutoreaza reciproc si ca niciodata, timp de trei secole, nu au apelat la pomenile statului american. Taxele sunt obligatorii, au afirmat oficialii IRS. Pai taxele da, dar nu asigurarile, le-a replicat cu blandete Byler. Contribui doar daca intentionezi sa beneficiezi de serviciile sociale ale statului. Nu poti sa platesti ceva de care refuzi sa beneficiezi. Amish-ii considera ca e de datoria membrilor familiei, ai comunitatii sa ofere aceste servicii, fie ca este vorba de ingrijirea la batranete sau de serviciile medicale. Suparati, inspectorii au plecat si au incercat sa-i blocheze contul din banca. Numai ca, spre surpriza lor ignoranta, Morometele amish nu avea asa ceva. Dupa ce initial a refuzat sa se prezinte la audierea in procesul pe care IRS i l-a intentat, Byler a fost adus cu forta in fata unei curti din Pittsburgh. Cand a auzit despre ce este vorba, judecatorul a clasat cazul, rastindu-se la inspectorii IRS: „Nu aveti nimic mai bun de facut decat sa-l luati cu forta de la muncile campului pe acest om pasnic si sa-l tarati prin tribunale?". Cu toate acestea, pe 18 aprilie 1961, pe cand se afla la muncile campului, Byler a fost nevoit sa asiste neputincios (religia ii interzice orice manifestare violenta, chiar daca e in legitima aparare) la confiscarea de catre IRS a trei dintre cei sase cai pe care ii detinea. Acestia au fost scosi la vanzare. Comunicatul IRS este edificator: „Domnul Byler nu detinea niciun cont bancar necesar recuperarii prejudiciului adus statului. S-a decis adoptarea masurii celei mai drastice".

Cu toate ca sunt impotriva oricarui act care ar fi semanat a riposta, amish-ii au decis sa angajeze un avocat pentru a-si apara cauza. Presa a avut si ea un rol important in sensibilizarea opiniei publice cu privire la nedreptatea care li se facea amish-ilor. Intr-un articol intitulat „Statul bunastarii a luat-o razna", „New York Herald Tribune" se intreba retoric: „Ce fel de «bunastare» e aceea in numele careia i se confisca unui fermier caii (mijlocul lui cel mai important de trai, din moment ce refuza sa foloseasca tractorul) in mijlocul sezonului de arat, pentru a obliga o intreaga comunitate sa plateasca pentru niste «beneficii» pe care nu le doreste si de care nu are nevoie, si care le incalca flagrant principiile religioase?".

Rezultatul: in cele din urma, amenintat cu un proces la Curtea Suprema, care ar fi pus in pericol intregul sistem de asistenta sociala, in anii ‘60, Senatul american a decis sa introduca un amendament in Codul Fiscal prin care grupurile religioase care nu doresc sa beneficieze de serviciile sociale ale statului sa fie exceptate de la plata contributiilor.